

„Nehéz túllátni a cigánytelep széléről!”

Egy televíziós interjúban hangzott el a fenti mondat. Az interjú alanya egy nehéz sorsból felemelkedett cigány származású nő volt. A fenti kijelentését alátámasztva mesélte el élményét, amit a középiskolába való jelentkezés során élt át:

„- Gimnáziumba akartam menni, amikor beszéltem anyámmal és elmondtam neki, hogy itt egy óriási probléma van.

- Mi a probléma, lányom?

- Anya, nem engednek látni, itt egy nagy titok van.

- Mit nem engednek látni?

- Nem veszed észre, hogy mi nem láthatunk, és nem ismerkedhetünk emberekkel, és nem lehetünk csillagászok és kutatók?

- Hát, mi cigányok vagyunk, lányom. Szegény cigány családból származunk, és nekünk ezek nem adatnak meg.

- Anya, ez így nincsen jól, én látni szeretnék!”

Az interjú alanya, a történet után a következő gondolatokat fogalmazta meg:

„A cigányság nem jelent egyet azzal, hogy szegénységben, nyomorúságban, nélkülözésben, megvetettségben kell élni. A cigányság egy sajátos kultúrát jelent számomra, egy szívárványszín örökséget, nem pedig nyomort és elnyomást. De édesanyám, aki már harmadik generációs munkanélküliségben és sze-

génységben nőtt fel, valahogy nem tudta, hogy aki felnőtt korában 47 évesen tanult meg írni, olvasni és végezte el a nyolc osztályt, hogyan képzelheti el azt, hogy a lánya majd valamikor egyetemet végzett ember lesz. Ezeknek az embereknek kell hitet adni, és megváltoztatni a gondolkozásmódját.”

„Ezeknek az embereknek kell hitet adni, és megváltoztatni a gondolkozásmódját.”

Ezek a szavak egy cigány ember szájából több, nagyon fontos tény, igazságot erősítenek meg. Ezeknek a tényeknek és igazságoknak az alapján szeretnénk megfogalmazni, milyen felelősséggel tartozik Krisztus követője a cigányság felé.

A cigányság több száz éve él elzártnak, elutasítottan, rejtőzködve. Már-már ösztönükké vált, de a szavaikban, az életvitelükben kifejezésre is jut ez a tény. „Ők már csak ilyenek, nekik ilyen sors jutott.” Amikor azonban ezt kívülről sűtik rájuk bélyegként, arra különböző módon reagálnak. Jézus korában is létezett a társadalomnak egy jelentős rétege, amelynek kilátástalan volt a helyzete. Nemcsak egzisztenciálisan, hanem az emberi kapcsolataiban is lehetetlennek tűnt a kibontakozás.

Csak egy példa az Evangéliumból, amikor Jézus Jerikón át Jeruzsálembé tartott. Az út szélén koldusok várták, hogy az utazók megszánják őket némi alamizsnával. Egy vak ember, név szerint Bartimeus, amikor megtudta, hogy Jézus megy el az úton, olyan viselkedést engedett meg magának, ami abszolút elfogadhatatlan volt. Többen azonnal megszüdták és rendreutasították, hogy hallgasson, de ő nem hagyta abba, és tovább kiabált Jézusnak. Nyilván mindenki azt gondolta, hogy pénzt akar, és ha nem kap, akkor a bátor magatartása okán még botrányt kavvar. Ő azonban csak látni szeretett volna. Meggyógyulni a vakaságból, és „túllátni a cigánytelep széléről”. Egyedül Jézus volt az, aki nem fegyelmezte, hanem érdeklődve meghallgatta őt.

Sokunk tapasztalta, hogy ha megvetés, elutasítás vagy félelem helyett figyelemmel, a megértés készségével fordulunk egy

Mi a TÜKÖR?

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” – **íme, ez a TÜKÖR jelentése.**

A kegyelem iránti éhségben kaptunk mi, a protestáns egyházak cigánymissziós munkatársai bátorítást arra, hogy azokra figyeljünk, akiknek az élete még nálunk is nagyobb szűkségben van. A cigányokkal való találkozásainkban értettük meg igazán, hogy „nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetben kedves öelötte, aki őt féli és igazságot cselekszik”.

A vezetőinktől kapott felhatalmazás alapján végzett munkánk során találkoztunk és barátkoztunk össze. Beláttuk, hogy a munkánk hatékonysága érdekében szükség van az összefogásra.

A protestáns egyházak (baptista, evangélikus, metodista, pünkösdi, református) cigányok között végzett misszióinak munkatársaiként szeretnénk a Tükörrel is bátorítani, segíteni látni mindenkinek, minden testvérnek az Úrban, hogy érdemes és miként érdemes egy cigány emberre, a cigány népre tekinteni.

cigány emberhez, akkor hamar nyitottságot, elfogadást találunk nála. Egy ilyen találkozás a szó szoros értelmében is többet ér nekik, mint egy falat kenyér. Évszázados elzártságából nem lehet csak úgy előbújni. S ahogy Bartimeus sem pénzt akart, „csupán” meggyógyulni, kitörni a lehetlenség börtönéből, úgy a szíve mélyén a legtöbb cigány is ezt szeretné. Ezt bizonyítja a fenti interjúban elhangzott beszámoló is. Nem pénzre van szüksége, hanem hitre, gondolkozásmódja megváltozására.

Jézus Krisztus, amikor megtérésre szólít fel, akkor pontosan erre hív: Változtassátok meg a gondolkodásotokat, az életviteleteket! Ehhez nem pénzre, de nem is emberi bölcsességre, intellektuális stratégiákra van szükség. Ahogy Jézus, úgy a pogányok apostola, Pál sem az emberi bölcsesség hitető beszédével, hanem az evangéliummal, a jó hírral érte el, hogy az emberek hitre jutottak. A jó hír ereje megváltoztatta az élethez való hozzáállásukat, kiemelte őket nyomorúságos életük szűklátókörűségéből.

Amikor a saját életünk harcaiban mozgósított hitből, reménységből adunk a cigányoknak, akkor azonnal omlani kezd az elválasztó fal, amelyet külön-külön építünk egymás között cigányok és nem cigányok.

„Mert ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat, az ellenségeskedést az ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtsen ő magában, békességet szerezvén. És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfá által, megölvén ezen az ellenségeskedést.

És eljövén, békességet hirdetett néktek, a távol valóknak és a közel valóknak.”
Ef. 2,14-17

Krisztus halála teljességgel lerombolta az etnikai feszültségeket okozó választó falat, és ránk hagyta, hogy érvényt szerezzünk ennek az igazságnak. Az örökkévalóság titkai közül többet is felfed előttünk az Újszövetség. Többek között azt is, ahogyan a népeknek, nemzeteknek, etnikumoknak meg kell majd jelenniük Teremtőjük előtt, hogy elismerjék, imádják Őt.

„Azután látám, és íme egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számíthatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyi szék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak;

És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé!”

Jel. 7,9-10

A cigány-magyar, magyar-cigány viszály, a cigányok törzsi, vagy családi viszályai akadályt képeznek a viszályt szítók előtt abban, hogy megadják Teremtőjüknek a neki járó tiszteletet. Ránk bízott az evangélium hirdetésének szolgálata. A Messiás „minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből” származó sokaságot vár, ezért mi emberek, nem rekeszthetünk ki egyetlen népcsoportot sem, sőt törekednünk kell arra, hogy a meghívás tudatosuljon a cigányok szívében is. Az emberek között kialakuló viszály első számú felelőse a Sátán. Amíg ezt az igazságot nem ismerik a viszálykodó emberek, addig nem várható el tőlük az sem, hogy önös érdekeiket felülbírálják. Isten elküldte az ő Fiát, és meg-

békült az emberiséggel Jézus váltsága által. Ha felismertük ezt az igazságot, nekünk is lehetőségünk van megbékülni Istennel. Jézus eljött a világra.

„Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt.”

Jn. 1,11

Nem könnyű olyan emberekkel kapcsolatot teremteni, akiktől elutasítást kapunk, főleg, ha bennünk is van tartózkodás, esetleg kritika. Jézus földi szolgálata során példát adott, és halálával lerombolta az ellenségeskedés elválasztófalait. Hit és engedelmeség által lehetünk Jézus követői.

„Ismét monda azért nekik Jézus: Békeség néktek! Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképpen küldelek titeket.”

Jn. 20,21

A bennünk lévő Krisztus okán nem kell félnünk attól, hogy olyan emberekkel teremtsünk kapcsolatot, akik elutasítanak, vagy akikkel valamiért mi tartjuk értelmetlennek az érintkezést.

„Mondom néktek, hogy ily módon [nagyobb] öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz [ember]en, akinek nincs szüksége megtérésre.”

Lk. 15,7

Segíteni valakinek, hogy túllásson a cigánytelep határán, tökéletesen megegyezik Isten szándékával. Ezért a Menny teljes támogatását élvezzi az ilyen tevékenység. A születés, a megtérés öröme pedig a „szülőket” éri el előbb. Ezért örömteli segíteni a cigányságot, hogy életmódjában megváltozzon.

TÜKÖR

Főszerkesztő: Szentesi Zoltán • **Szerkesztők:** Bakay Péter, Csuha József, Dani Eszter
Durkó Albert, Khaled László, Szentesi Zoltán

Felelős kiadó: Durkó Albert • **Tördelőszerkesztő:** Polyák István • **Kiadja:** Cigány Módszertani és Kutató Központ,
5630 Békés, Verseny u. 7. • **Szerkesztőség elérhetőségei:** cimok@cimok.hu, +36 70 382 8327